

nadomestiti jo je skušal skrbni in globokoverni oče. Tudi se je začela Frančiška Terezija — tako ji je bilo ime — z vso ljubeznijo in gorečnostjo oklepali nebeške Matere Marije, ki ji je izprosila velike milosti, med drugim tudi, kakor je bila Frančiška Terezija popolnoma prepričana, hitro ozdravljenje iz dolgotrajne in težke bolezni, ki se je je lotila v njenem otroškem letu.

Pri skrbni vzgoji, ki jo je Frančiška Terezija imela, je začela res cveteti za Boga. Zelo zgodaj — bila je stara petnajst let — se je pri njej že javila misel na poklic in jo je silila, da to izvrši. Vedno je čutila v sebi voljo, da se čisto izroči in posveti Bogu. S 15 letom pa je postal ta klic tako močan, da je Frančiška Terezija rekla, da mu mora slediti, četudi bi morala iti skozi ogenj. Dne 9. aprila leta 1888 je smela vstopiti v karmeličanski red.

Sedaj se je njena duša hitro dvigala v velike višine. Ostala je sicer pred svetom vedno kot otrok. Nič posebnega ni bilo opaziti na njej, a v svoji duši je opravljala čisto na skrivnem sto in sto malih dobrih del in Boga je ljubila in svojega bližnjega. O tem notranjem življenju kaže sledeče: Do neke svoje svoje rodovne sestre je Terezija Deteta Jezusa, kakor se je v samostanu imenovala, čutila neko mržnjo. To je hotela premagati, ne samo po mišljenju, temveč tudi po delih. Če jo je srečala, je na tihem molila za njo. Če je že bila na tem, da bi ji neprijazno odgovorila, je hitro pogovor obrnila drugam. Če je postal boj že prehud in prevroč in se je bala, da bi podlegla, je zbežala. Tako je prišlo, da je nekega dne dotična sestra vprašala Tereziko: »Sestra Terezija, povejte mi vendar, kaj na meni vas tako vleče na mene? Nikoli vas ne srečam, da se mi ne bi ljubeznivo nasmejali.« Kar je Malo cvetko vleklo k tej sestri, je bil Jezus, o katerem je Terezika vedela, da živi tudi v duši njene sestre.

V samostanu so mlado redovnico kmalu spoznali za vredno, da so jo določili za pomočnico voditeljici novink. Z vso ljubeznijo in skrbjo se je oklepala važne, pa tudi težavne službe, novinke pa so je tudi bile udane z vso ljubeznijo in spoštovanjem. In kako je Mala Terezija vodila novinke. Sama je napisala: »Voditi jih hočem na potu duhovnega otroštva, po potu zaupanja in popolne vdanosti.«

A ni dolgo delovala v tej službi. Bila je zrela za Boga in Bog je hotel utrpati svojo cvetko in jo presaditi na nebeške livade. Težka bolezen se je je lotila in je polagoma pila njeno moč in življenje. Vedno večja ljubezen do Boga je živela v njenem srcu, pa tudi vedno večja ljubezen do bližnjega. Zato je lahko rekla na smrtni postelji: »Vedno sem ljubila Boga, in Bog mi bo vračal ljubezen. Zato bom po svoji smrti sipala rože na zemljo.« 30. septembra leta 1897 je sklenila svoje življenje. Ko je še enkrat zatrdila svojo ljubezen Bogu, pokorščino in vdanost, ko je še enkrat polna sreče uprla svoj pogled na podobo Marijino, je odšla njena duša tja, kamor je celo življenje hrepenela.

In res takoj po svoji smrti je začela sipati rože na zemljo, na njeno priprošnje je delil Bog velike in mnoge milosti. Mnogi so bili rešeni iz velikih nevarnosti, zadobivali so zdravje, življenje mnogih je postajalo drugačno, boljše. Zato se tudi ni čuditi, da je Cerkev pri tej božji izvoljenki napravila neko izjemo. Ko Cerkev silno redko koga pred 50 letom po njegovi smrti proglasi blaženim ali celo svetnikom, je pri Mali Tereziji to storila že v 25 letu. 29. aprila leta 1923 je bila proglašena blaženim, v svetem letu 1925 pa jo je papež Pij XI. prištel svetnikom.

Terezija Deteta Jezusa je v zelo kratkem času dosegla visoko stopinjo svetosti. To pa po kratki poti, ko se je ravnala po besedah Kristusovih: »Ako ne postanete kakor otroci, ne pojdete v nebeško kraljestvo.« Otrok, vdan, pokoren, ljubeč božji otrok je hotela biti v vsakem svojem dejanju, to jo je pripeljalo k njeni popolnosti.

Naj bi postalo tako tudi naše življenje. Skušajmo biti tudi mi pri vsakem svojem koraku, pri vsakem svojem dejanju, pri vsaki svoji misli vdani in ljubeči otroci božji. Tako bo lahko živelo v naši duši tukaj na zemlji veliko zaupanje v Boga, to nas bo tudi gotovo pripeljalo v božje očetovsko naročje.

Kardinal Dubois. V Parizu je precej nepričakovano umrl tamošnji nadškof in kardinal Dubois, ki je letos obhajal s papežem vred svoj zlatomašniški jubilej in ki se je mislil pretečeni teden še udeležiti svetovaclavskih slavnosti v Pragi. Rajni kardinal, ki so ga odlikovale velika nadarjenost, globoka vernost in iskrena pobožnost je katoliški stvari na Francoskem silno veliko koristil. Dosegel je, da so se začeli protiverski zakoni bolj milo izvajati in kratko pred smrtjo je še lahko izrekel upanje, da bodo sploh odpravljeni. Pokojni kardinal je bil tudi prijatelj Slovencev in je kmalu po osvoboditvi obiskal naše kraje.

Svetovaclavske proslave. Minuli teden so Čehi zaključili slovesnosti v spomin tisočletnice smrti svojega velikega vojvode sv. Vaclava. Proslave so se udeležili tudi zastopniki češke vlade, med njimi tudi predsednik čehoslovaške republike Masarik, ki je imel tudi govor o pomenu sv. Vaclava za češki narod. Proslave so se udeležili tudi zastopniki inozemstva, Francije, Amerike in od drugod. Med njimi so tudi Hrvatje, ki so se v nedeljo dne 22. septembra udeležili v Trnavi na Slovaškem velike slovesnosti v spomin Hanlika, ki je bil v Trnavi rojen, pa je pozneje bil škof in kardinal v Zagrebu in si je pridobil velike zasluge za hrvatski narod.

Izkupila. Dva potepuha gresta mimo neke njive, kjer seje kmet. Porogljivo mu rečeta: »Oče le delajte, midva bova pa sad vašega truda uživala.« — »To je lahko mogoče,« odvrne kmet, »ravno sejem konopljo, iz katere prediva se spletajo vrvi za vislice.«

Zoper neumnost se borijo bogovi zama. Ta pregovor so imeli stari Grki in Rimljani. Kako je ta pregovor resničen, se more uveriti vsakdo, ki je čital drugi članek v »Kmetškem listu« z dne 25. septembra. V tem članku, ki ima naslov: »Vera je v nevarnostih«, se »Kmetški list« togotno zaganja v »Slovenskega Gospodarja«. Je že tako: če se nekomu stopi na rep, pa zacvili.

»Slovenski Gospodar« je namreč v svojem poročilu o izidu volitev v okrajne cestne odbore dostavil pripombo: »Pristašev naših katoliških organizacij veliko (navedeno število), ostalih toliko.« Ta skromna pripomba je »Kmetški list« tako razjarila, da je skočil ter poln gneva zakričal: Kaj pa smo mi, ali smo krivoverci, Turki ali zamorski pogani? Kaj je »Kmetški list« in kaj so tisti, ki njemu zaupajo, to vedo sami najbolj. Ako vas »Kmetški list« proglašja za krivoverca, Turke in zamorske pogane, pristo mu! Mi tega nismo storili ter tudi ne bomo storili. Mi smo poročali o članih katoliških organizacij. Ako »Kmetški list« tiste, ki niso člani katoliških organizacij, ocenjuje kot proglašene za Turke in zamorske pogane, kaj moremo mi storiti drugega, nego da to vzamemo na znanje? Kako čudovita je logika (način mišljenja) »Kmetškega lista«, se tudi vidi iz tega, da v tem članku z ozirom na volitve v okrajne cestne odbore začuden povprašuje: Ali je potreben tudi katoliški pesek? Katoliški parni valjarji? Katoliški konji, avtomobili, vozovi? Slovensko kmetško ljudstvo je pri volitvah v okrajne cestne odbore tega čudovitega misleca (»Kmetški list«) podučilo, da ne gre za pesek, parne valjarje, konje in avtomobile, marveč gre za ljudi, ki z vsem tem razpolagajo v okraju. Naše kmetško ljudstvo je pri teh volitvah, ki so se izvršile brez vsake strankarske agitacije, zopet dokazalo, da opravljanje javnih poslov izročuje samo možem, ki so istih načel in istega svetovnega nazora, kakor je ono samo. Ako to »Kmetškemu listu« ni prav, kaj moremo mi zato? Ako pa se hoče z zaganjanjem v nas nekoliko potolažiti, mu to radi privoščimo.

Iz mariborske kaznilnice sta pobegnila od dela na polju dva kaznjenca, ki sta se zatekla na Pohorje. Radi pomankanja hrane in zastrupljenja s strupenimi jagodami je moral eden iskati pomoči na Hlebovem domu na Smolniku nad Rušami. Izstradanega reveža so pripeljali v Maribor in ga spravili na varno, njegov pobegli tovariš še uživa prostost.

Za tisočake oškodovana poštna hranilnica. Mariborska policija ima precej opravka z odkritjem nepoštenjakov, ki so v zadnjem času osleparili poštno hranilnico za več tisočakov. Že meseca julija so se pojavile v raznih krajih Slovenije in Hrvatske hranilne knjižice Poštne hranilnice, s katerimi so sleparji ogoljufali pošto za težke tisoča-

ke. Do vložnih knjižic so prišli na ta način, da so v resnici vložili na ime raznih tvrdk po 100 Din, nato pa ponaredili nadaljne vloge, ponaredili podpise uradnikov in jih overovljali s poštnimi žigi tako spretno, da je bil vsakršen dvom v verodostojnost izključen. Nato so se sleparji zglaševali na raznih poštah in dvignili samo v dveh dneh nad 20.000 Din. Dvigali so zneske po 1000 Din, ne da bi vzbudili suma. Končno se je zgasil eden izmed sleparjev tudi na Pragerskem, kjer pa poštni uradnik Franc Fludernik, ki je vršil službo, ni zaupal podpisom. Koncem avgusta je namreč v času, ko prihaja na Pragersko največ vlakov, prišel neki 35—40 let stari možki na pošto ter hotel izkoristiti priliko, ko upravnik ni bilo v uradu, temveč samo podrejeni uradnik. V vložni knjižici ni imel potrjena zadnje vloge, zato mu je pošta hotela ustreči na ta način, da se je hotela poučiti pri pošti, ki naj bi vlogo prejela. V času, ko je upravnik skušal dobiti po telefonu potrebno obvestilo, pa je neznanec izginil. Upravnik pošte ga je takoj skušal izslediti in je obvesti tudi orožništvo, vendar pa je zasledovanje ostalo brez uspeha. Z njim vred je izginila tudi vložna knjižica. Ker so bile ponarejene vložne knjižice izstavljene na imena tudi nekaterih Mariborčanov, je bila preiskava poverjena mariborski policiji.

Ženska s koso. V Gornjih Hočah pri Mariboru se je pripetil v vinotoču ob prisotnosti mnogo gostov krvav dogodek. Sredi veselja se je začel prepir med zasebnico Ano Kovačičevo in Lojzom Domadenikom. Ženska se je med preprirom tako razljutila, da je zamahnila s koso proti Domadeniku. Ogroženemu očetu je priskočil na pomoč njegov 24 letni sin, ki je prestregel zamah. Udarec s koso je bil tako silovit, da je sinu Henriku presekala desnico in so ga morali prepeljati v mariborsko bolnico.

Neznani vlomilci po Slov. goricah. Krog Št. Lenarta v Slov. goricah se dogajajo ponočni vlomi v kmečke domove. Doslej neznani vlomilci so odnesli raznim posestnikom za več tisoč Din obleke. Ljudstvo po Slov. goricah je radi neprestanih nasilnih nočnih obiskov v neprestanem strahu.

Poroka. V pondeljek dne 23. septembra tega leta se je v Sv. Petru pod Sv. gorami poročil graditelj katoliškega doma ter duša gibanja tamkajšnjih katoliških organizacij g. Lojze Zorenč, posestnik in župan v Sv. Petru z gđ. Mlčiko Lah. Mlademu paru obilo nebeskega blagoslova!

Pozor glede požarnega zavarovanja! Odkar sem prevzel glavno zastopstvo naše slovenske »Vzajemne zavarovalnice« v Mariboru, prihajajo posestniki sami in se zavarujejo proti požaru pri mojem zastopstvu. Nekateri agenti drugih zavarovalnic pa so prišli na »imenitno« misel in se izdajajo na kmetih, da so od mene poslani. Na ta način vlovijo mnoge posestnike k tujim zavarovalnicam. Da morem nastopiti proti taki nepošteni konkurenci, prosim, da vsakega agente, ki pravi, da je od mene poslan, primete in od njega zahtevajte legitimacijo. In tak nepridiprav je zavaroval kmete v okolici Sv. Marjete za 20.000 Din pri inozemski zavarovalni družbi, a obli-go in plačilo mu je poslal za Din 20.000! — Ako je komu glede zavarovanja kaj neznan-

ali ima kaj sprameniti, naj mi piše dopisnico, ali pa me poišče na mojem domu — Franjo Zebot, glavni zastopnik »Vzajemne zavarovalnice«, Maribor, Loška ulica 10.

Radio-Maribor. Čas naglo teče, tudi moderne iznajdbe naglo napredujejo. Danes si je na primer radio, ki so ga med vojno le vojne sile uporabljale, osvojil že celi svet, postal je naravnost kulturna potreba. Poprej se je črpalo za vsako življenje potrebni napredek iz knjig, brošur in listov, danes so v vseh važnejših mestih vpeljane radio-oddajne postaje in s pomočjo radio-aparatur lahko na svojem domu dnevno poslušate poročila o svetovnih dogodkih, poučna in gospodarska predavanja, cene svetovnega trga, vremenska poročila, koncerte, opere, operete, splošno vse, kar je poučno in zabavno. To priliko so izkoristile razne tvrdke, ki so na radio trg vrgle razne aparate, od katerih so pa nekateri že zastarali, nekateri so pa v primeri z najnovejšimi popolnimi aparati predragi. Opisane nedostatke hoče temeljito odstraniti novoustanovljena zadruga Radio-Maribor, ki se nahaja skupno s Prosvetno zvezo na Aleksandrovi cesti 6, pritičje. Njeni namen je, da širni plasti slovenskega ljudstva vzbudi zanimanje za radio-amaterstvo in mu dokaže, kolike napredne vrednosti je radio za vsaki slovenski dom. Zadruga bo izdajala potrebne lepake, poučne brošure in bo ob enem prirejala poučne tečaje. Vsakemu interesentu bo pomagala s pravičnimi nasveti in s praktičnim izboljšanjem že obstoječih radio-aparatur. Nadalje bo posredovala ugodni nakup novih aparatov in njegovih sestavnih delov. Zadruga ima lepo zagotovljeno največjih svetovnih tvrdk in tudi poedinih sestavnih. Špeciálno pa izdeluje zadruga štiri cevni »Neutro-Reinartz«, ki je dandanes najboljši aparat, s katerim je možno slišati v zvočniku najmanj 50 postaj in s slušali nad 70. Posebno dobro in razločno je slišati oddajno postajo Ljubljana.

Skrivnostni napadalec. Dne 25. septembra sta se vračala iz postaje proti Št. Lovrencu na Pohorju dva veleposestnika. Nenadoma so planili nad oba neznanca in ju potolkli od zadaj do nezavesti. Eden od napadenih Črešnik je bil zaboden z nožem v vrat. Izropana nista bila, ker sta prišla napadena naglo k zavesti, je bilo čuti od daleč korake in nato so jo tolovaji odkurili brez zaželenega uspeha.

Palestina, skozi tisočletja torišče krvavih bojov, danes odmeva od bojnega krika med Arabci ter Židi. Starodavna dežela Filistejcev, obljubljen dežela, je od 1. junija 1920 pod pokroviteljstvom Anglije. Angleške čete so osvojile svete kraje leta 1917. Od 887.000 prebivalcev jih je 641 tisoč mohamedancev (Arabev ter Sircev), 158 tisoč židov, 78 tisoč kristjanov, ostalo so Druzi in Samarjani. Cela Palestina meri 22.989 kvadratnih km. Glavno mesto Jeruzalem šteje 62.578 prebivalcev (od teh je 23 tisoč židov, 15 tisoč kristjanov in 13 tisoč mohamedancev). V Palestini izhaja 63 čisopisov (31 v hebrejskem, 19 v arabskem in 6 v angleškem jeziku).

V Newyorku se ukrade letno 12.000 avtomobilov. Angleška in Francoska beleži čimdalje več tatvin avtomobilov. Amerika je v tem oziru na višku. V Ameriki se ukrade letno avtomobilov v vrednosti 300 milijonov dolarjev. Samo v Newyorku izgine letno 12 tisoč avtomobilov. »Auto-brigada«, kateri načeljuje poročnik Dillon in koje dolžnost je zasledovati tatove, ima polne roke dela. 80 odstotkov ukradenih vo-

zil leta 1927 je bilo najdenih in vrnjenih prizadetim.

Najnovejše ameriško čudo: Odtisek glasu! Razna policijska ravnateljstva v Ameriki se že poslužujejo povsem nove metode. Poleg odtiskov prstov policija zdaj vzame od zločinca tudi odtisek glasu. Gramofonski posnetek glasu zločinca se zamore izvršiti brez njegove vednosti in to med zasliševanjem. Odtisek človeškega glasu ima čisto posebno obeležje, ki uspešno omogoča zaslišanje v zaporu se nahajajočega zločinca. Ko bo policija razpolagala s splošno in popolno zbirko glasov zloglasnih oseb, bo njen posel znatno olajšan. Žrtev zločinskega napada bo lahko poslušala razne plošče na gramofonu, ki reproducirajo glasove raznih zločincev in ko začuje glas, ki je zaklical: »Roke kvišku!«, bo takoj doznala, kateri je krivec med njimi.

Zaklad je odkril. V Allegan County v severoameriški državi Michigan je pustil farmer izvrtati 30 m globok vodnjak, iz katerega bi napajal živino. Nekega večera, ko so nehali z delom v vodnjaku, se je podal farmer po lestvi v globočino. Nesreča je hotela, da so se stene vodnjaka sesule in pokopale farmerja. Celih 45 ur je bil revež pod-sut, predno so ga odkopali in ga rešili. Kljub rešitvi so ga pa morali prepeljati v bolnico. V nezavesti je vedno govoril o zakladu, katerega je našel ter videl na dnu vodnjaka. Ko je ozdravel, je še vedno vztrajal pri trditvi, da je zadel pri pregledu novega štepiha na zlato. Po prihodu na farmo je pustil zasuti vodnjak očistiti in se je zopet spustil v globočino. Tokrat je našel v stranskem hodniku, ki je peljal iz dna pod zemljo, star zlat denar, skleda in žezlo, ki je imelo na koncu udelan dijamant. Gotovo je bila nekoč tu indijanska naselbina, ki je bila po kakšni nesreči zasuta in je imel poglavar naselbine v jami svojo zakladnico.

Ribe, ki onemogočajo raziskovanja. Neizmerno razsežni pragozdovi v Braziliji so še do danes neraziskani. Raziskovanja so onemogočena radi divjih indijanskih plemen, zveri, kač ter močvirij. Najnovejši raziskovalci pa poročajo, da ne morejo naprej po pritokih veletoka Amazonas radi rib roparic, ki se imenujejo »pirayas«. Ribe so dolge kvečjemu 30 cm, nastopajo v milijardskih skupinah in so nepopisno požrešne. Ako bi človek le stopil v vodo, se vržejo nanj in ga ogledajo naenkrat do belih kosti. Lotijo se celo krokodilov, divjih konj in sploh vsake živali, ki stopi v reko, da bi pila. Divjačina se niti blizu vode ne upa, ako sluti v njej grozne roparice. Indijanci se vozijo sicer v čolnih, a gorje, ako bi se čoln

Pri zastarajoči telesni potrebi, napetem trebuhu, odvečni želodčni kislini, glavobolu, razdražljivosti, tesnobnem počutku, splošni slabosti, utrujenosti odvaja zelo mila naravna »FRANZ JOSEFOVA« grenčica, v želodcu in črevesu nabrane zaostanke prebave in prepreči v mnogih slučajih, da se ne pojavi vnetje slepiča. Najznamenitejši zdravniki tega stoletja so se posluževali »FRANZ JOSEFOVA« vode pri možeh, ženah in otrocih z največjim uspehom. Dobi se v vseh lekarnah, drogerijah in špeciálkih trgovinah.

razbil in bi ljudje pofrkali v vodo. Po brazilijanskih rekah se ne moreš kupati, niti piti ne smeš, ker si sicer oglo dan do belih kosti. Imenovane ribice so znatna ovira pri prodiranju po brazilijanskih pragozdovih, kjer je večkrat mogoče naprej le po rekah.

Pajki kot vremenski preroki. Pajek je znan že iz starih časov kot zanesljiv vremenski prerok. Čim več delavnosti kaže pajek, čim daljša je pajčevina, tem sigurnejše lahko sklepamo, da bo lepo vreme trajno. Ako pa proizvaja pajek le kratke nitke in male mreže, se bo obrnilo vreme kmalu na dež. Ako pa zapustijo pajki svoje mreže in se poskrijejo, bo sigurno deževalo. Pri spremenljivem vremenu je pajčevina neznan, kakor hitro se vreme izboljša, postanejo pajkove mreže večje. Najboljši čas za opazovanje pajkov je ob 10. uri predpoldne.

Konj — rešitelj. Turški jezdec srečajo v puščavi nedaleč od mesta Ark v Palestini tolpo tolovajskih Arabcev, vržejo se nad nje, mnogo so jih pobili, a ostale vjeli in jih odvedli proti Akru, da jih prodajo za sužnje. Na večer prenočijo skupno z ujetniki, ki so bili trdno zvezani v neki pusti dolini. Med ujetimi se je nahajal tudi Abu el Marš, ki je bil v boju ranjen na roki. Buden vsled bolečin, je čul med ostalimi konji tudi svojega žrebca, katerega je poznal po hrskanju. Ni se zmozel zadržati, da bi še vsaj enkrat ne pokramljal s svojim zvestim spremljevalcem, in rad tega se je porival, dasi z zvezanimi nogami s težavo po rokah k svojem konju in ga je nagovoril: »Ubogi moj konjiček! Kaj bi počel med Turki? Bil bi zaprt v hlevu z ostalimi konji, žena in otroci bi ti ne prinašali več velodovega mleka, niti ječmena ali prosa. Zato ostani v svobodi, a jaz pa bom prisiljen biti suženj. Uteci in zdirjaj dcmu, povej moji ženi in otrokom, da se Abu el Marš ne vrne več in liži roke moji deci. To rekši, razseka z zobmi zasanel sin puščave jermen iz kozje kože s katerim je bil konj privezan in si prizadeva ga pognati v beg. Zvest in pameten konj, videč svojega gospodarja ranjenega in zvezanega, sklone glavo, ga voha in zgrabilši z zobmi pas, ki ga je imel krog sebe, zdirja z gospodarjem, dokler ga ni prinesel na svoj dom, kjer ga je položil na pesek k nogam žene in otrok. Hvaležen Abu el Marš je oskrboval svojega rešitelja kakor najboljšega prijatelja, a ko je poginil, mu je postavil spomenik. Ime te pametne živali živi še danes v ustih Arabcev pri Jerihl.

Bratovska ljubezen. Ladja, plavajoča v Indijo, se je razbila ob obali zapadne Afrike. Nekateri mornarji in potniki so splezali na obrežje in od tam skušali priti do kakšne človeške naselbine. Ostali so si iz ostankov desk zbili malo ladjico, s katero so se podali zopet na morje v domnevi, da jim bo po morju lažje priti v kakšno zavetišče, ali pa srečati ladjo, ki jih reši. Na žalost pa takoj doznajo, da je ladjica zelo preobložena in krmar je naglasil, da uto-nejo ako čolnu teže ne zmanjšajo. »Najmanje dvanajst oseb«, fe nadalje-

val, »mora ladjo zapustiti, ako nočemo, da vsi utonemo.« Radi tega so sklenili, da nasipljejo v posodico belih kroglic, med katere pomešajo dvanajst črnih, izmed katerih si vsakdo eno potegne. Kdor potegne črno, se mora prostovoljno pognati v morje in umreti. Črno kroglico je potegnil tudi potnik, ki je imel seboj mlajšega brata. Ta je pokleknil pred kapetana in ga prosil, da ga vržejo v morje mesto starejšega brata. »Moj brata«, je govoril, »skrbi za očeta, mater in moji dve sestrici, brez njegove pomoči bi padli v veliko bedo, radi tega prizanesite njemu in mene vrzite v morje!« Kapetan mu je željo izpolnil. Pahnili so ga v vodo. Deček je plaval šest ur za ladjo in je ni izpustil izpred oči. To vzbudi kapetanu naposled sočutje in ukazal je, znovič ga vzeti na ladjo. Pridni deček ni s svojo ljubeznijo rešil zgolj le brata, nego je s

svojo vztrajnostjo osvobodil tudi sebe smrti.

Plemeniti rešitelj. Car Peter Veliki, ki je položil zaklad velikosti in moči Rusiji, se je vozil nekoč na ladji po morju. Prigodi se pa, da bukne silovit vihar, ki trešči nek ribarski čoln na ondi se nahajajoče skalovje. Takoj odpošlje car vse svoje ljudi ribičem na pomoč in ostane sam na ladji. Tu nepričakovano uzre, kako se neka ženska z malim otrokom bori brezuspešno z valovi, ki jo lahko vsaki hip pogoltnjejo. Prezrši nevarnost, ki mu lahko povzroči lastno smrt, se vrže car v razburkane valove ter srčno reši ženo in otroka, katera bi bila brez njegove pomoči postala žrtvi neizogibne smrti.

Primarij v p. dr. J. Harpf v Slovenj-gradu ordinira zopet redno od 7. oktobra t. l. naprej. 1210

Kako vladajo boljševiki na Ruskem.

IV.

Kaj je dal komunizem ruskemu kmetu?

Na Ruskem 90 odstotkov vsega prebivalstva pripada kmečkemu stanu. Komunisti so kmetom obljubili vso zemljo, ki je bila prej last države, ter vso zemljo veleposestnikov in graščakov. Ob enem so se obvezali, da, ako ne bodo odpravili, bodo vsaj znatno znižali davek.

Katero izmed teh obljub so bratje komunisti izpolnili, ko so prišli do vlade?

Komunisti so res vzeli vsem veleposestnikom zemljo, a vse zemlje niso dali kmetom. Najboljšo zemljo so si obdržali in so tu ustanovili razne zavode za kmetijstvo in živinorejo. Ti zavodi so mastna mesta za boljševiške lenuhe in korist od njih imajo le krajevni boljševiški poglavarji.

Boljševiška statistika sama potrjuje, da je 20 odstotkov te najboljše in najbolj plodne zemlje pod upravo teh sovjetskih zavodov.

Zanimivo je tudi to, da sovjeti, ki so prejšnjim lastnikom zemljo odvzeli, zdaj isto dajejo na vživanje zaslužnim revolucionarjem kakor so jo poklonili tovarišu M. Morozovu in drugim. Torej so prejšnje lastnike z novimi naravnost zamenjali, le da so jim novi lastniki po godu in kakor ovaduhi za njihovo stvar.

Več zemlje prejšnjih lastnikov so dali boljševiki tudi tujim tvrdkam, na primer Krupu na Donu, Nanzenovi koncesiji, Judom itd.

Tako boljševiki svoje obljube kmetom niso niti približno izpolnili. Nekaterim so celo najboljše njive vzeli. Ob času strašne lakote nekateri niso mogli plačati davka. Za to so jim pa del zemlje kar zaplenili, na primer na Kubanu, na Donu, ob Tereku itd.

Druga obljuba boljševikov, da se bo znižal davek, se tudi ni izpolnila. V začetku so boljševiki poskušali uresničiti svoje družabne sanje. Kmetom so jemali poljske pridelke ter jim v zameno za to obljubliali obrtne izdelke, kot čevlje, obleko itd. Toda tudi te obljube niso držali.

G. Dujé je takrat živel na deželi ter je vse to videl s svojimi očmi. Kmetom so jemali zrno in tudi druge reči. Na Kubanu so morali kmetje dati mesečno po 2 funta (810 gramov) surovega masla od vsake krave, dva kg sira in tri jajca od vsake kokoši. Poleg tega so morali dati na leto pet kg mesa od vsake goveje glave v hlevu.

Tako so boljševiki nagromadili veliko zalogo živil, ki so pa vsled njihovega gospodarstva bila večinoma uničena. Surovega masla niso osolili, zato se je pokvarilo, sir je splesnil. Svinje, katere so gonili v velikih čredah v najhujši vročini na stotine kilometrov daleč, so pocrkale na potu. Ogromno bogastvo je propadalo, živila so se uničevala in nastala je tista strašna lakota, ko je nekaj milijonov ljudi umrlo vsled gladu in nalezljivih bolezni. Vsega tega so bili krivi boljševiki vsled svojega brezvestnega gospodarstva.

Lenin je spoznal, da tako ne more iti dalje, zato je odpravil davek v naturi (v pridelkih) ter je določil, da se davek plačuje v denarju. Leta 1923/24 so kmetje plačali 557 milijonov rubljev črvoncev. Ta davek povišujejo od leta do leta. Leta 1925/26 so plačali kmetje že 925 milijonov in leta 1927 že več kot eno milijardo rubljev-črvoncev. Davek pobirajo po vaseh z veliko brezsrčnostjo in nasiljem. G. Dujé navaja več žalostnih zgledov. Tukaj naj eden zadržuje!

V Roždestvenski stanicí Kubansko-Primorske oblasti je bila slaba žetev in prebivalci te vasi niso mogli plačati vsega davka. Vaška občina je zaprosila, da bi se znižal davek. Finančna oblast je odgovorila, da, če davek v gotovem času ne bo do poslednje kopejke plačan, ga bo pobirala prisilnim potom. Časi so bili slabi, denarja ni bilo, nikdo ni vedel, kako bo shajal do prihodnje žetve. Iz vseh teh vzrokov davka niso mogli plačati do določenega časa.

Teden pozneje so prišli komunisti po davke. Najprej so objavili v vasi obsedno stanje, zato so pripeljali seboj